

DETECTIVII DE DINOZAUARI

ÎN EPAVA DIN
INSULELE BIMINI

STEPHANIE BAUDET

CAPITOLUL ÎNTÂI

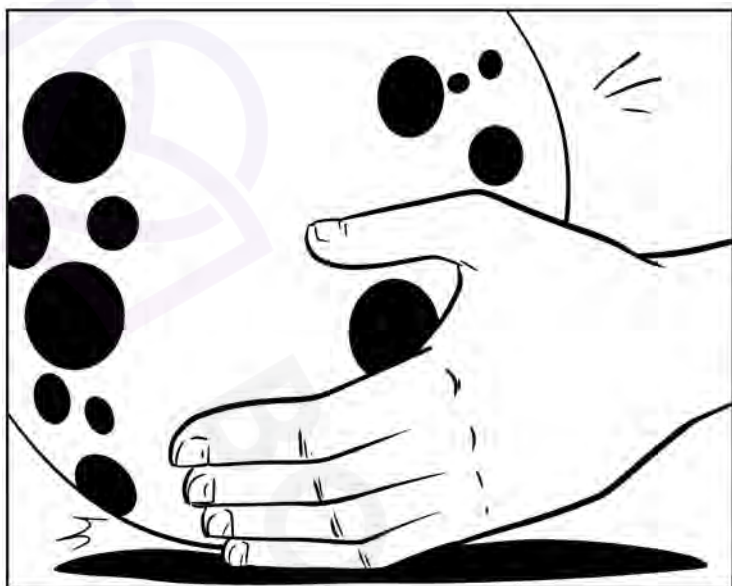
— Poftim, Matt, spuse domnul Sharp. E foarte greu.

Matt privi ceea ce tatăl său îi pusese în față, pe masă. Pentru un necunoscător arăta ca o grămadă de pietre cu forme neregulate, însă, de fapt, era un cuib de ouă fosilizate de dinozaur. Era imposibil să le separi fără să le deteriorezi, de aceea căzura cu toții de acord că trebuie cercetate și expuse așa cum sunt.

Acum, Matt trebuia să le identifice folosindu-și talentul său special. Cuibul fusese descoperit în sudul Floridei din Statele Unite.

Se așeză, închise ochii și își puse mâinile pe vârfurile rotunjite ale ouălor. Erau reci și aspre la pipăit. Apoi începură să apară acele licăriri și senzația de amețeală cu care era deja obișnuit. Curând, un peisaj se deschide în fața ochilor săi. Se afla la malul mării. Valuri blânde se așterneau pe nisipul alb.

Din apă ieși o broască-țestoasă, iar Matt rămase uitat de mărimea ei. Era enormă. După cum putea observa, carcasa îi era mai degrabă ca o piele tare, maleabilă, decât rigidă ca a țestoaselor din zilele noastre.

Creatura, lată de trei metri și jumătate, făcu câțiva pași greoi pe plajă și începu să sape cu labele în nisip. Urma să depună ouă.

Matt observă cerul neobișnuit de strălucitor. Nu putea să se întoarcă și nici să vadă într-o parte sau alta, dar întrezărea în depărtare orizontul trandafiriu. Deodată, bulgări de foc roșii țâșniră dintr-unul dintre munți. Un vulcan!

Mai observă și altceva. Lava, de un roșu incandescent, aprinsese jungla, și vietățile își căutau salvarea din calea flăcărilor. Un șir imens de dinozauri alergau, îngrămădindu-se spre mare. Cerul se întunecase de atâtea sute de creaturi înaripate care încercau să scape de fumul și dogoarea care le sufocau.

Țestoasa sesiză panica animalelor. Își întoarse capul și încetă să mai depună ouă. Le acoperi pe cele deja depuse cu puțin nisip și se îndreptă spre mare pentru a nu fi călcată în picioare de dinozaurii înfricoșați. Matt fu surprins să vadă cât de repede se poate deplasa, având în vedere că țestoasele de azi sunt foarte încete.

Dar până și o broască-țestoasă de două tone era vulnerabilă în fața acelor uriași.

— Ce sunt, Matt? întrebă tatăl său în timp ce băiatul revenea încet în prezent.

— O broască gigantică, tată. Lată de vreo trei metri și jumătate.

— Hm! Probabil un archelon. Nu chiar un dinozaur, dar sigur din Cretacicul Superior.

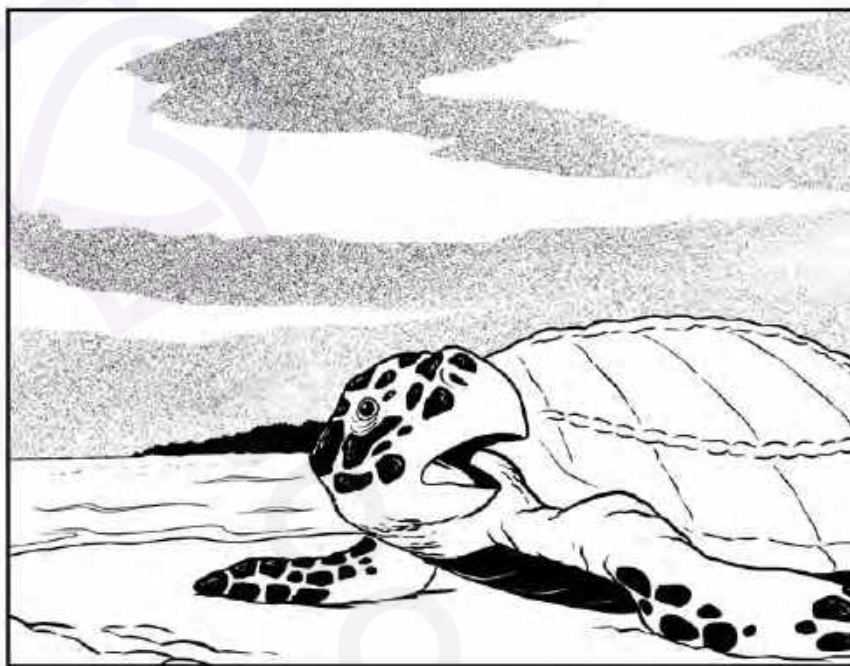
— Începuse să depună ouă în nisip, spuse Matt. Dar a erupt un vulcan și lava a aprins pădurea. Sute de dinozauri alergau să se refugieze în mare, astfel că archelonul a luat-o înapoi foarte repede. Surprinzător!

— Erau rapizi pentru că, nefiind rigide, carapacele lor erau incomparabil mai ușoare.

Tatăl său luă cuibul în brațe și se îndepărtă cu el.

— Va fi un tablou grozav, tati, spuse Matt. Mingile de foc ieșind din vulcan erau un adevărat spectacol, și apoi toată lava aia și flăcările...

Domnul Sharp nu era doar paleontolog, ci și artist, specializat în scene preistorice – ceea ce se numește „paleoartă“.

— Abia aștept să-l pictez, răspunse el și, după ce așeză cuibul la loc sigur, își șterse mâinile de praf. Dar vom face o pauză de câteva săptămâni. Să ne bucurăm de soare și de mare.

Matt zâmbi cu toată fața și făcu acel gest cu pumnul în aer care voia să spună „super!“. Acum, că împlinise doisprezece ani, avea voie să-l însoțească pe tatăl său în expedițiile de căutare de ouă de dinozauri, însă deocamdată toată familia mergea în vacanță.

Florida. Soare arzător. Mare. Scufundări.

